

Een apart en heel bijzonder team

Eerste druk, september 2012
© 2012 Karel Cam

ISBN: 978-90-484-2568-6
NUR: 331

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**EEN APART
EN
HEEL BIJZONDER TEAM**

**KAREL
CAM**

Inhoudsopgave

EEN BIJZONDERE VROUW	7
ENIGE TEKENING IN DE ZAAK	50
BANDEN WORDEN DOORGESNEDEN	86
MEER AANKNOPINGSPUNTEN	121
AFLEIDINGSMANOEUVRE	165
DUIDELIJKHEID	194
OPZOEK NAAR STUKJES VAN DE LEGPUZZEL	239
OPENLIJK STRIJD	278
EINDAFREKENING	315

EEN BIJZONDERE VROUW

I

“Zullen we?” had Marja gevraagd, terwijl ze het servies stapelde om het van de tafel naar de afwasmachine te brengen.

Het was zo'n avond waarop Petrus Mack en zijn vrouw, Marja, graag de fiets pakken om naar het centrum te fietsen en daar op een terrasje te gaan zitten.

“Laten we maar een koel biertje gaan drinken,” was het antwoord geweest.

“Wat doen we? Rechtstreeks of eerst een uurtje fietsen?”

“Ik heb nog een verslag liggen dat naar Zuid moet. Fietsen we zo? Dan gooi ik het daar in de brievenbus; spaart een postzegel uit.”

Dan horen ze het ongeluk gebeuren, rechts voor hen, achter de struiken, in de zijstraat: een doffe plof, een harde knal, bonkend ijzer op steen, gierend remmen, een harde bang, krakend ijzer en dan alleen nog maar, in de struiken, geritsel.

“Petrus!” “Marja!” schreeuwen ze tegen elkaar, en dan zijn ze al bij de auto die daar met de rechterkant om de boom heen staat. De bestuurster kijkt hen aan, verwaasd.

Als Petrus het portier opent, haalt de vrouw haar hand uit het dashboardkastje. In die hand een toilettasje. Ze kijkt Petrus zeer dringend aan: “Por favor, guardele y quedese. Si?”

Petrus verwerkt de taal, die hij twintig jaar niet meer gebruikt heeft, niet zo snel. Juist als hij haar begrijpt en antwoordt: “Si,” begint zij: “Bitte...”

Ze reikt hem het tasje. De ogen worden dankbaar, maar het gezicht vertrekt; pijn valt te lezen. Moeilijk gaat zij in het Duits verder: “Alstublieft, doe het op uw fiets, voordat de politie komt.”

“Marja, kijk eens wat je kunt doen; zij heeft pijn. Moet ik een ziekenauto laten komen?”

Terwijl hij het tasje aan zijn fietsstuur hangt komen de eerste mensen al aangelopen. “De politie is al op de hoogte gesteld,” wordt gemeld.

Petrus ziet Marja gebogen over de vrouw. Hij kan beter niet storen. Bovendien wil hij het tasje niet onbewaakt aan zijn stuur laten. Hij heeft al besloten het tasje dan pas uit handen te geven – ofwel aan de vrouw, ofwel aan de politie – als hij de inhoud kent. Hij wil best tegemoetkomend zijn voor de vrouw, maar hij wil niet in iets betrokken worden wat hij niet kent.

Waarom bemoeit hij zich met dat tasje? Vreemd eigenlijk, want hij was vast van plan die mooie avond op een terrasje door te brengen, achter een biertje. Zijn vrouwenogen nog steeds in staat hem wat anders te laten doen dan hij van plan was?

Ineens weet hij het, dat van die vrouwenogen: het waren geen vrouwenogen die hem over haalden; het waren staalharde, onzijdige, dwingende ogen. Het waren ogen die hij niet kent, nooit gezien heeft. Slangenogen, die een prooi fixeren. Een ‘femme fatale’ heeft hem in haar greep! En dan niet fataal omdat ze vrouw is, maar fataal omdat ze deze ogen heeft. Daar gaat zijn genoeglijk avondje met Marja.

Hoe legt hij het trouwens Marja uit? Die zal hem nooit geloven. Die zal denken, en ook zeggen: “Ja, de leeftijd van de tweede puberteit dient zich aan. Ik begrijp dat wel.”

En dan, zal ze dan zeggen: “en omdat ik het begrijp geef ik ons terrasje op?” of zal ze zeggen “maar ondanks dat ik het begrijp, gaan we toch naar ons terrasje?” En als ze dat laatste zegt, wat moet hij dan? Vrouw fataal volgen of Marja volgen?

De sirene van de naderende politieauto voorkomt dat hij in wikken en wegen blijft steken.

Marja praat met de politie. Daarna, terwijl vrouw Fataal door ambulancepersoneel op een brancard de ziekenauto ingeschoven wordt, stel zij hem van haar bevindingen en beslissingen op de hoogte.

De vrouw blijkt Fräulein Amalia Eckermann uit de Harz te zijn. Ze is waarschijnlijk ernstig gewond. Marja gaat met haar naar het ziekenhuis. De politie zal Marja's fiets naar huis brengen. Als Petrus nu naar huis gaat, zal de politie de fiets nabrengen. En of hij daarna met de auto naar het ziekenhuis wil komen. Als de vrouw onderzocht is, weten ze meer.

Marja's groet: "Tot zo," maakt enige inbreng zijnerzijds bij voorbaat zinloos.

Dus Petrus ook maar: "Ja, tot zo dan."

***

Ongelovig zit Petrus naar de inhoud van het tasje te kijken. Hij moet dit direct, als de politie de fiets van Marja brengt, afgeven. Hier wil hij niets mee van doen hebben.

Het tasje is niet van Fräulein Amalia Eckermann uit de Harz. Zij heeft het gestolen. Het tasje is van Eva Pérez Altesor, uit Estaca de Vares in Spanje, 33 jaar oud, 1.70 meter lang, zwart haar, donkerbruine ogen, met als bijzonder kenmerk: links en rechts van haar navel een moedervlekje.

Ondank de ernst van de situatie moet hij toch even glimlachen om zijn fantasietje: twee oogjes naast de navel; een beestje: twee oogjes en de navel als snuffelneusje.

Hij kijkt naar de pasfoto in het paspoort. Een mooi gelijkmatig gezicht; half lang haar, weelderig, met iet of wat krul; vriendelijk donkere ogen: een mooi gezicht.

De pas hoeft natuurlijk niet gestolen te zijn. Zij sprak immers Spaans. Het kan best de pas van een vriendin zijn. Met schrik bedenkt Petrus dat hij het tasje dus niet zomaar aan de politie kan afgeven.

De deurbel gaat. De politie brengt de fiets van Marja. Hij neemt hem in ontvangst. Zeker, hij zal de complimenten van de politie aan zijn vrouw overbrengen.

Hij zet de tv aan: de dagelijkse nieuwsberichten van 20.00 uur. Tussen de berichten door neust hij verder in het tasje. Make-up, een balpen, een leeg notitieboekje en een identiteitskaart van de vriendin. Het tasje ruikt lekker; het doet hem denken aan eucalyptus.

“Denk er aan,” herinnert hij zichzelf, “dat je zo direct nog even wat autosnoepjes koopt, eucalyptusmaak, daar houdt Marja zo van.”

De identiteitskaart is hem niet helemaal duidelijk. Het lijkt een soort bewijs van clublidmaatschap. Wel is het erg officieel. Het is afgegeven door een tweetal Spaanse ministeries en een onderministerie. Dat van buitenlandse zaken herkent hij. Zou die vrouw van het tasje iets met diplomatie te maken hebben?

“Enfin, laat ik maar naar het ziekenhuis rijden,” besluit hij.

***

“Ze willen Amalia vannacht nog hier houden, voor observatie,” begroet Marja hem in het ziekenhuis. “Wij kunnen nog wel naar ons terrasje.”

“Prima.”

“Kom, nog even langs Amalia om af te spreken dat wij morgenvroeg hier terug zullen zijn. Ze wilde jou trouwens nog even zien.”

Ze ligt in bed, vrouw Fataal, links keurig opgemaakt: een pleister op haar slaap, een gemêleerd blauw met rood oog, drie gespalkte vingers. Het laken verbergt, maar toont tegelijkertijd, een brug ter hoogte van haar middel.

“Kneuzingen,” is het deskundig commentaar van Marja aan Petrus. Maar de pijn is wel draaglijk, niet Amalia?” gaat ze tot deze verder. “Zeg, je ziet ons, mij althans, morgenvroeg weer. Als je niet kunt sla-

pen, vraag dan een pilletje aan de zuster. Maar ik denk dat je zonder ook wel zult slapen. Nou zeg, dag hoor en tot morgen”
Als twee vriendinnen geven ze elkaar een afscheidskus.
Petrus geeft haar een hand en beantwoordt haar vragende blik met: “Het tasje ligt thuis.” En dan: “Fräulein Eckermann, welterusten.”
“Gracias y buenas noches,” brengt zij hem in verwarring: een melodieuze stem, zonder ook maar een zweem van Duits accent.

Marja en Petrus laten de auto op het parkeerterrein. Ze wandelen naar het centrum. Onderweg prakkiseert Petrus. Wat wil die Duitse met haar accentloos Spaans. Hij zal dat tasje aan Marja geven. Die kan het dan aan die Fräulein geven en haar daarna lozen. Als het moet betaalt hij het treinkaartje naar de Harz wel.

Op het terrasje zit het lekker. Dit is al de tweede on-Nederlandse zomer. Vorig jaar was het ook al zo: haast iedere dag zon. Het centrum van het dorp lijkt wel een Spaanse stad (buitenstaanders zeggen trouwens tegen het dorp ook altijd stad). Overal beweging, jong en oud paraderend door de straten, de terrasjes vol. Een mengeling van kleurige kleding en een geroezemoes van stemmen. Het kleine carillon bij de juwelier geeft zijn voorspel op het slaan van half tien.
“De avond is al een eind op streek, Marja. En hij heeft voor ons nog niet veel goeds gebracht.”
“Is dat zo? Ik denk daar heel anders over. Die Amalia, die Duitse vrouw van dat ongeluk, zoekt hier een tijdelijk adres waar ze zo af en toe eens kan zijn: wat slapen, wat eten, een soort punt van waaruit ze ongestoord kan werken. En ik vind het wel leuk een vriendin in huis. Heb ik eens een ander praatje dan een mannenpraatje. Bovendien, ze is pas begin dertig. Ze zal allicht andere interesses hebben dan wij. Dat is voor ons alle twee wel goed. Ja, ook voor jou, Petrus. Misschien nog wel meer voor jou dan voor mij. Ik haal nog twee biertjes, dan kun jij er ondertussen eens even over denken.”

Heeft hij daar nu wel zin in? vraagt Petrus zich af. Die vrouw, waaraan zoveel vraagtekens zitten, in huis halen? Geregeld iemand op je lip?

En dan nog wel die vrouw met die fixerende slangenogen.

Okay, 't is tijdelijk. Maar hoelang is dat tijdelijk? Is daar net je oudste zoon de deur uit, komt er weer een ander voor in de plaats. En haalt hij dan een soort dochter in huis? Of haalt hij een soort tweede vrouw in huis, zodat we drie kapiteins op één schip hebben. Nee, hij is niet kapot van het idee.

Vanachter zijn verse pilsje maakt hij Marja deelgenoot van zijn aarzelingen. Zij herkent ze, had ze ook, maar gaandeweg haar gesprek met Amalia waren ze weggeëbd.

Natuurlijk had ze Amalia toevertrouwd dat Petrus niet wild zou zijn van het idee, het tegendeel zelfs. Amalia had hierop gereageerd met:

“Ik ben eigenlijk jullie gevangene. Je man weet teveel over mij. En jij ook, Marja. Je vertelde mij wat je van het ongeluk had meegekregen. Ik moet jullie vragen niet verder te vertellen wat jullie hoorden. Iedere rechercheur zal onherroepelijk de plof vóór het klappen van de band verklaren als mogelijk een schot, gelost via een geluidsdemper. Als daar dan bij komt het geritsel in de struiken daarna, dan wordt het plaatje al gauw compleet.

Kun je me beloven dat je alles in het werk zult stellen om me de kans te geven met jou en je man te praten en voorlopig tegen niemand iets te vertellen?”

Door de fluistertoon die Marja was gaan gebruiken, zaten ze naar elkaar toegebogen over het tafeltje heen, haast neus tegen neus. Met dat Marja hem vraagt: “Doe je dat, Petrus?” realiseert deze zich hun samenzweringshouding.

Hij kan niet anders dan lachen, valt terug achterover in zijn stoel en reageert luid lachend met:

“Al dit avontuurlijke wil ik me niet laten ontglippen. Kom, drink leeg, dan haal ik er nog een!”

Op weg naar de tap hoort hij: “Dat zie je niet vaak meer op die leeftijd: eerst indringend oogcontact en dan die uitbundigheid.”

Hij herkent de stem van Bouke, hun jongste van dertien.